

KABDEBÓ TAMÁS

Utazás a szívem körül

*Tüszős a mellkasom. Pectaris angina
kamrák, pitvarok, egy tűzpiros húsdarab
sürgönydrót vénák és kábel artériák
boldog menyasszony fején koszorú(-erek)
(megboldogult koporsóján gyászkoszorúk?)
Egy vászonceléd suttogja: „szerettelek”,
s egy önelégült ellened: „túléltelek.”
Orvul rakódott le eredben a salak
s mint folyót a gát eltömte artériád,
véred lüktető kobold, zihál a szived,
mellcsontod alá nyúl, megszorít a lidérc
bátornak kéne lenni – lóhalálában
százhetvenet ver a szived s kiver a félsz
A kaszástól félsz? Hogy elvágja érfalad
és beltengeredben uszkálva, vértengerész?
Csendesedj. Nyugodj. Aludd át az éjszakát,
álmodd vissza csatakos ifjúságodat,
a kenuzást, Ulmtól Bajáig a Dunán,
s mikor megmásztad a Roraima csúcsát,
s lassú szívverésed mi vágtazott akkor
ha megláttad a labdát kergető Katit.
Fölébredsz. Nem ütsz, nem rúgsz labdába ma itt.
Melletted szuszog kedvesed: ágál a vágy:
nem csak durmolásra való a duplaágy.
Nyúlj át érte, nyúlj! Dorombolja a szived;
a dorombolás átvág dörömbölésbe,
vér fut az érben: gát! Nem-nem-nem nem-lehet.
Forgalmi torlaszok az autó lépésben
halad. Elképzeled most a tintahalat,
a cinóberszínű tengeri rákokat,
az ódon festményeken fénylő temperát –
ez vagy az színezi a beteg mellkasát?*

*Kúszik a katéter föl-föl a szív felé
Euszklaپیusز gyógyító kígyója-é?
Fehérkabátos orvosok. Röntgen lelet.
Bős vértől pirosult négy gát, érszűkület,
Kiaradt víznél mit érnek a zsilipek?
Alsunk. Én és a Duna. Kettéhasítanak.
Comberem helyettesíti a gátakat.
(Sok ér folyik belénk és számtalan patak.)*

KOPASZ MÁRTA: SZEGEDI SZIMFÓNIA